

Branislav Michalka: Údiv slovenských politikov nad rušením práva veta v EÚ - naivita, pokrytectvo alebo základná nevedomosť? Tento cieľ tu bol predsa od samého začiatku!

- CZ24 News | 12. prosince 2023

EU: Pokiaľ prejde v EÚ návrh na zrušenie práva veta, bude to koniec zvyškov slovenskej suverenity. Už nebudeme ani guberniou, budeme okresom EÚ. Čokoľvek, čo napadne dúhovým papalášom v Bruseli, ich pokrokovým byrokratickým nohsledom a domácim kolaborantom, sa stane skutočnosťou. Bude stačiť, ak kvalifikovaná väčšina progresívneho západného bloku prehlasuje malé štáty zo strednej Európy.

To všetko je samozrejme známa a banálna vec. Nie je ťažké domyslieť si, ako to dopadne, pokiaľ dôjde k zrušeniu práva vetovať jediným hlasom rozhodnutia. Na celej kauze je však zvláštna iná stránka – rozhorčenie a prekvapenie, ktoré predvádzajú stredoeurópski politici nad týmto vyústením euroúniovej idylky. Nejde totiž o žiadne prekvapenie. Presne toto mali tvorcovia a hlavní aktéri Európskej únie vždy pred očami, ako svoj finálny cieľ – federalizáciu európskeho kontinentu a jeho centrálné riadenie.

Preto celé ošívanie, jajkanie a ochkanie nad najnovším vývojom nemôže byť ničím iným, len komédiou alebo prejavom hlúposti a lenivosti zistiť si základné informácie o spolku predtým, než do neho vstúpime. Politici strednej a východnej Európy majú dobrý dôvod na hryzenie svedomia a tutlanie, pretože v roku 2004 už bola téma vzniku, zákulisných machinácií a prechmatov okolo Európskej únie dostatočne spracovaná.

Ak by sme siahli len po základnej (ale monumentálnej) práci britských historikov Christophera Bookera a Richarda Northa – *Skryté dejiny európskej integrácie*, ktorá vyšla roku 2006 aj v českom preklade, rýchlo by sme boli zasvätení do veci. Samotná práca je ešte staršieho dáta, takže o nejakých všeobecne nepoznaných novinkách v nej obsiahnutých nemôže byť ani reči. Celé smerovanie EÚ bolo vopred naplánované a pripravené takými hviezdami európskej integrácie ako boli Jean Monnet, Altiero Spinelli a Paul Spaak, či romantickými vizionármi typu grófa Cudenhove-Calergiho. Všetci hovorili to isté: štáty a národy sa musia vzdať svojej suverenity, právo veta a bilaterálne vzťahy sú prekážkou integrácie a sú z princípu zlom, vedúcim k „národnému egoizmu“.

To samozrejme vrhá trochu iné svetlo na politikov a kolaborantov, ktorí v roku 2004 zatiahli Slovensko do tejto pochybnej hry. Ich súčasné ohradzovanie sa voči snahe europapalášov zrušiť konečne právo veta, pripomína skôr hrané rozhorčenie a údiv sedemnástročnej krásavice, ktorá včera v noci otvorila okno spolužiakovi a pustila ho dnu, a dnes sa pristihnutá pani matkou ohradzuje tým, že ona predsa nemohla tušiť, čo bude nasledovať. A to všetko napriek tomu, že opis toho, čo bude nasledovať po vpustení fešáka do spálne, sa nachádza vo všetkých dielach krásnej spisby, ktorú poprežúvala súdružka dcéra počas dlhých večerov.

A tak aj slovenskí politici museli vedieť alebo aspoň tušiť. V každom prípade si mali už z princípu svojej politickej živnosti, hojne dotovanej, vyhľadať náležité informácie. Ak by tak urobili, potom by sa zaiste nečudovali, že eurohujerom právo veta tak smrdí. Stačí sa začítať do knihy *Skryté dejiny*

európskej integrácie, kde sa píše o nevraživosti Jeana Monneta, šedej eminencie európskeho projektu toto:

„Jedna vec ho však na Spoločenstve národov stále viac mrzela: každý členský štát mal právo veta, takže nebolo možné rozhodovať inak ako jednomyselne. Ako povedal neskôr: „Právo veta je najhlbšou príčinou a zároveň symbolom nemožnosti prekonať národný egoizmus.“ Svoje pocity zhrnul takto:

„... Plne som si uvedomil silu štátu, ktorý môže povedať nie medzinárodnému orgánu, ktorý nemá žiadnu nadnárodnú moc. Dobrá vôľa medzi ľuďmi ani medzi národmi nestačí. Je potrebné mať tiež medzinárodné zákony a inštitúcie.“

Nuž a tie sa teraz práve dokončujú. Tak akéže tu prekvapenie? Nadnárodný a národnú suverenitu potláčajúci charakter európskej myšlienky bol zamýšľaný jej tvorcami od začiatku. Avšak pokiaľ sa mohli niektorí politickí truhlíci ešte v 50. alebo 60. rokoch minulého storočia vyhovárať na utajovanie týchto zámerov, tak to tak určite nemohlo byť v roku 2004, keď Slovensko spolu s ďalšími štátmi strednej Európy vstúpilo to európskej šrotovačky národnej suverenity. Samotná kniha, z ktorej pochádza zmienená citácia vyšla po prvýkrát v roku 2003.

Lord Lothian, ďalšia postava v pozadí prípravy európskej nadnárodnej pasce už v roku 1935 písal:

„Musíme vytvoriť konštitučnú úniu štátov s vládou, ktorá bude schopná hľadiť na problémy sveta z hľadiska blaha celku a bude mať dostatok právomocí, aby mohla vydávať zákony v spoločných záležitostiach a disponovať dostatočne silnou mocou, aby mohla v nadnárodnej sfére vymáhať dodržiavanie zákona nie od vlád, ale od jednotlivcov a zaistiť si vernosť a poslušnosť každého jednotlivca v tejto sfére.“

Nie je to presný opis stavu, na prahu ktorého stojí práve teraz EÚ? Centrálna moc v Bruseli obíde národné vlády a bude priamo, bez sprostredkovania a prevodových pák rozkazovať každému jednotlivcovi v únii. To bol kýžený stav rovnako v roku 1935 ako v roku 2023. Je to tak ťažké sa dostať k týmto informáciám? Keď to dokáže bezvýznamný škrabák bez asistentov, sekretárov, poradcov a výborov?

Ďalšia šedá eminencia europasce je Altiero Spinelli, po ktorom je v Bruseli pomenovaná obrovská budova, na počesť jeho kedysi skrytých, ale dnes už otvorene oceňovaných zásluh. Jeho známy a dnes už slávny *Manifest z Ventotene* (Manifesto Ventotene) sa stal v roku 1944 na Ženevskej konferencii Magnou chartou ľavičiarov snívajúcich o európskej federácii. Tí na jeho podklade deklarovali otvorene a jasne:

„Ciele konferencie sa nedajú naplniť, pokiaľ jednotlivé krajiny nebudú ochotné prekonať dogmu absolútnej zvrchovanosti štátu a nespoja sa do jednej federálnej organizácie.“

A ešte raz Monnet vo svojich pamätiach zo 60. rokov 20. storočia, v ktorých opisuje situáciu na začiatku 50. rokov, keď už sa začínajú črtáť prvé úspechy budovania projektu:

„Na začiatok bolo treba urobiť niečo praktickejšie a ambicióznejšie. Národnú suverenitu bolo nutné napadnúť odvážnejšie a na užšom fronte.“

Žeby to vtedy Monnet nikomu nehovoril? A jeho pamäti si nedokázali naši politici po 40 rokoch od vydania nájsť a prečítať? A čo tzv. kresťanskí otcovia zakladatelia? Tiež rovnako nič netušili o protikresťanskom zameraní projektu? Alebo si len vo svojej naivite alebo hlúposti mysleli, že to oni tí ľavicoví ťahači povrázkov hovoria len tak do vetra?

Ale veď to bol sám Robert Schuman, jeden z kresťanských otcov zakladateľov, kto 9. mája 1950 predstavil na tlačovej konferencii v Quai d'Orsay, v paláci ministerstva zahraničných vecí celému svetu práve – Monnetov plán. Žeby netušil, kam tento plán smeruje? Ale tušil. Na konci jeho prejavu sú slová, že spoločenstvo uhlia a ocele by sa malo stať „*prvým krokom na ceste k európskej federácii*“. Je preto namieste sa čudovať a protestovať, keď vidíme kroky posledné?

Pokiaľ do pádu železnej opony ešte niekto mohol tápať v temnotách ohľadom cieľov európskeho projektu, tak v 90. rokoch 20. storočia už musel vidieť aj slepec, kam Európska únia smeruje. Záplava, neustále narastajúca, smerníc, regulácií, šikanovania, neomarxistických kultúrnych formátov sa nedala prehliadnuť.

V roku 2000 známy neomarxistický politik a bývalý študentský predstaviteľ Novej ľavice z roku 1968, Joschka Fischer už cítil, že cieľ sa blíži:

„Súčasná generácia by mala položiť v európskej stavbe poslednú tehlu. To je našou úlohou a mali by sme sa jej urýchlene zhostiť.“ Teraz tú poslednú tehlu niektorí politici akosi nechcú spoznať. Áno, to je presne tá tehla, ktorú vám ohlasoval v roku 2000 Joschka Fischer.

V roku 2004, keď Slovensko vstúpilo do EÚ, schválila únia svoju Ústavu, tak ako iné suverénne štáty. Ešte ani to nestačilo ako varovanie pred centralizáciou v Bruseli a hrozbou straty národnej suverenity?

Načo je dobré teraz krútiť hlavou nad snahami o zrušenie práva veta a zaklíňať sa suverenitou? Tá už bola pochovaná vo chvíli, keď stredná Európa vošla do nadnárodnej globalistickej pasce zvanej Európska únia. Tí, čo za to nesú zodpovednosť, sa teraz zbytočne snažia vykrútiť predstieraním rozhorčenia. V čase, keď sme vstupovali do EÚ, sa už o tomto nebezpečenstve otvorene hovorilo. Práve tak, ako sa otvorene hovorilo o narastajúcom kultúrnom terore neomarxistov voči kresťanom v únii.

Nevedeli to tzv. kresťanskí demokrati? Nevedeli to tzv. národníari? Bolo by to na smiech, keby to nebolo do plaču.

AUTOR: Branislav Michalka

[ZDROJ](#)